

Kao najvažnija stvar u hrvatskom pravopisu uvijek nam ispliva dilema: neću ili ne ću. Onda sastavimo dvije ili više ekipa i počinje borba po sistemu povuci-potegni. A da ste pitali kajkavca, Štefa iz Velike Mlake, možda bi vam on objasnio, da su "ne ću" i "neću" dvije različite stvari. Da ste ga, na primjer, na čistom hrvatskom, pitali: "Hoćete li doći na nedjeljnu utakmicu?", on bi najprije ostao zbunjen, jer ne bi znao, zanimaju li vas njegove želje ili planovi. Ako nema želju doći, odgovorit će vam sa: „Neću“. Ako pak zna da iz nekog razloga ne će doći na utakmicu, odgovorit će vam sa: „Ne ću, nažalost.“. Štef zna razliku između ne ću i neću, jer po svojem shvaća relacije bum – ne bum ili hoćem – nećem. Zato se ispravno može pisati "ne ću", ne zbog hrvatske pravopisne tradicije, već zato što to ima drugo značenje od „neću“